

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 9Co/157/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8813203720
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Milan Šebeň
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2015:8813203720.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Šebeňa a sudcov JUDr. Milana Majerníka a JUDr. Mareka Kohúta v právnej veci navrhovateľa: CD Consulting s.r.o., so sídlom Politických vezňů 1272/21, Nové Město, 110 00 Praha, Česká republika, IČO: 26429705, právne zastúpeného spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom Bratislava 811 09, Grösslingova č. 4, IČO: 36 864 421, proti odporkyni: D. F., bytom D. XXX, XXX XX Q., štátna občianka SR, o zaplatenie 375,-eur s príslušenstvom, o odvolaní navrhovateľa proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 10C/460/2013-78 zo dňa 16.3.2015 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok súdu prvého stupňa vo výroku o zamietnutí návrhu na zaplatenie zmenkového úroku 0,25 % denne za obdobie od 3.9.2009 do zaplatenia.

V prevyšujúcej časti vo veci samej, ako aj vo výroku o náhrade trov konania, rozsudok z r u š u j e a vec v r a c i a súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

Prvostupňový súd napadnutým rozsudkom návrh zamietol a odporkyni náhradu trov konania nepriznal. Výsledkami vykonaného dokazovania mal súd za preukázané, že navrhovateľom predložená zmenka zabezpečovala hlavný záväzkový vzťah, ktorým bola zmluva o úvere uzavretá medzi žalovaným, ako dlžníkom a spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava ako veriteľom. Zmluvu o úvere uzatvárala odporkyňa ako občan - fyzická osoba. Zmluva bola uzatváraná na formulári veriteľa, mala predtlačný text a do zmluvy sa dopisovali len údaje, ktoré vzhľadom na charakter nemohli byť vopred dané a to osobné údaje dlžníka, výška poskytnutého úveru, výška poplatku a spôsob splatnosti. Do zmluvy sa dopisovala len suma úveru, suma poplatku a výška splátok, ako aj počínajúci deň splatnosti, pričom v predtlačenej forme formulára bol obsiahnutý aj text, že dlžník sa zaväzuje zaplatiť veriteľovi sumu úveru zvýšenú o príslušný poplatok. Neoddeliteľnou časťou zmluvy o úvere boli všeobecné podmienky poskytnutia úveru, dohody o vyplnení zmenky a mediačnej dohody. Taktiež sa strany dohodli na tom, že v zmysle § 262 ods. 1 Obchodného zákonníka sa ich právne vzťahy budú spravovať Obchodným zákonníkom. V danom prípade žalovaný ako fyzická osoba spíňal definíciu spotrebiteľa a spoločnosť POHOTOVOSTĚ, s.r.o. Bratislava na strane veriteľa konala v rámci predmetu svojej podnikateľskej činnosti pri uzatváraní zmluvy o úvere, keďže aj v predmete podnikania zapísaného v Obchodnom registri mala činnosť poskytovanie úverov z vlastných zdrojov. Takto súd dospel k záveru, že zmluva o úvere zo dňa 04.2.2009 uzavretá medzi veriteľom a žalovaným bola spotrebiteľskou zmluvou. Z uvedených dôvodov súd považoval právny vzťah, ktorý vznikol medzi spoločnosťou POHOTOVOSTĚ, s.r.o. a žalovaným za vzťah spotrebiteľský, a teda na tento vzťah aplikoval ustanovenia spotrebiteľského práva. Povaha uvedeného právneho vzťahu sa nezmenila ani postúpením (indosovaním) zmenky. Súd potom v danom prípade mal za to, že zmenka slúži ako zabezpečovací právny prostriedok zo spotrebiteľského vzťahu. Napriek tomu, že žalovaný v konaní

vysslovene nenamietal, že zmenka je neplatná, súd skúmal jej platnosť, pretože mal za to, že Princíp „vigilantibus iura scripta sunt“ (právo patrí bdelym) v spotrebiteľských veciach v konkrétnych súvislostiach ustupuje dôležitejšiemu princípu, ktorým je ochrana práv spotrebiteľa. Uvedené opakovane skonštatoval Najvyšší súd SR (uznesenie Najvyššieho súdu SR zo 16. januára 2013, sp. zn. 6 M Cdo 9/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR z 21. marca 2012, sp. zn. 6 Cdo 1/2012, uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Cdo 61/2012). Aj v prípade tohto princípu totiž platí, že v konkrétnych súvislostiach ustupuje na strane spotrebiteľa dôležitejšiemu princípu, ktorým je princíp ochrany spotrebiteľa. V rozsudku Európskeho súdneho dvora sp. zn. C - 419/2011 zo 14. 03. 2013 (Česká sporiteľňa a.s. proti L. C.) samotný Európsky súdny dvor v konaní pri uplatnení práva zo zmenky z úradnej moci skúmal postavenie odporcu ako spotrebiteľa. Podľa záverov tohto rozhodnutia napriek tomu, že v danom prípade sa jedná o vzťah uplatnený na základe zmenky ako abstraktného cenného papiera, je povinnosťou súdu skúmať postavenie odporcu ako spotrebiteľa. K obdobnému záveru o prelomení zásady zmenky ako abstraktného cenného papiera vo vzťahu ku spotrebiteľovi došlo aj rozhodnutím Nemeckého najvyššieho súdu (BGH), 25. 2. 1965 - II. Zeitschrift für das gesamte Handelsrecht und Wirtschaftsrecht 191/62 Hamm, publikovaný v časopise Neue juristische Wochenschrift, 1965 str. 1125. Ak teda vo vyššie uvedenej veci ESD C- 419/11 skúmal súdny dvor EÚ, či ručiteľ zo zmenky môže byť spotrebiteľom, o to viac je odôvodnený záver o skúmaní postavenia spotrebiteľa pokiaľ ide o samotného dlžníka a v tej súvislosti posudzovať otázku prijateľnosti podmienok spotrebiteľských zmlúv. Odčlenenie zmenkového abstraktného vzťahu od spotrebiteľského vzťahu nie je možné, pretože práve v spotrebiteľských vzťahoch bolo použitie zmenky regulované a obmedzené v § 4 ods. 6 zákona číslo 258/2001 Z. z. o spotrebiteľských úveroch v rôznom znení do 31. 12. 2007 a od 01. 01. 2008. Posledná platná právna úprava v § 17 ods. 3 zákona číslo 129/2010 Z. z. o spotrebiteľských úveroch dokonca zmenku v spotrebiteľských úveroch úplne zakazuje. Pokiaľ by došlo k odčleneniu abstraktného vzťahu zo zmenky, súd by nemohol v tomto prípade aplikovať ustanovenia o ochrane spotrebiteľa, čím by došlo k zmareniu účelu spotrebiteľského práva. V takomto prípade by zmluva mohla obsahovať viaceré neprijateľné zmluvné podmienky, ktoré by však súd nemohol skúmať, čím by bolo spotrebiteľovi odopreté jeho právo na právnu ochranu. S poukazom na tieto skutočnosti súd potom považoval zmluvné dojednanie - dohodu o vyplnení zmenky za neprijateľnú zmluvnú podmienku, ktorá ako zmluvné dojednanie vyznieva výrazne v neprospech spotrebiteľa (§ 53 ods. 4 písm. i), k), o) Občianskeho zákonníka) a

sleduje cieľ obísť právne predpisy týkajúce sa ochrany spotrebiteľa. Dohoda o vyplnení zmenky je v rozpore s § 52 ods. 1 Občianskeho zákonníka, podľa ktorého ustanovenia o spotrebiteľských zmluvách, ako aj všetky iné ustanovenia upravujúce právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, použijú sa vždy, ak je to na prospech zmluvnej strany, ktorá je spotrebiteľom. Odlišné zmluvné dojednania alebo dohody, ktorých obsahom alebo účelom je obchádzanie tohto ustanovenia, sú neplatné. Vzhľadom na takto zistený skutkový stav súd dospel k názoru, že zmenka, titulom ktorej navrhovateľ uplatňuje žalovanú sumu, je neplatná, nakoľko bola vystavená v rozpore so zákonom. Navyše súd mal aj za to, že vôľa spotrebiteľa pri uzatváraní zmluvy, vrátane zmluvného dojednania o vyplnení zmenky nemôže byť považovaná za slobodnú, čo je ďalšou vadou zmenky spôsobujúcou jej neplatnosť. V závere uviedol, že dohodu o vyplňovanom práve bianko zmenky a tým aj samotnú zmenku možno považovať za neplatnú aj pre obchádzanie zákona (§ 39 OZ). O obchádzanie zákona ide, ak právny úkon síce neodporuje výslovnému zneniu zákona, avšak svojimi dôsledkami sleduje ten cieľ, aby dodržaný nebol. V danom prípade vystavením zmenky sa právny predchodca navrhovateľa snažil vyhnúť posudzovaniu platnosti úverovej zmluvy a aplikácii zákona o spotrebiteľských úveroch, dôsledkom čoho je, že odporkyňa by veriteľovi mala vrátiť len sumu poskytnutého úveru pre nedodržanie obligatórnych náležitostí zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Takýto postup navrhovateľa nemôže požívať právnu ochranu (§3 ods. 1 OZ), pretože navrhovateľ v tomto konaní uplatňuje právo z neplatnej zmenky. Zmenka na sumu 375 eur s 0,25% denným úrokom od 20.06.2009 pri úvere žalovaného 200 eur, je úžera takého rozsahu, že ju súd nemohol za žiadnych okolností akceptovať. Preto návrh navrhovateľa zamietol. O trovách konania súd rozhodol podľa ustanovenia § 142 ods. 1 OSP. Odporkyni ako procesne úspešnej strane vznikol nárok na náhradu trov konania, avšak táto si trovy konania neuplatnila, preto jej súd náhradu trov konania nepriznal.

Proti tomuto rozsudku podal v zákonnej lehote odvolanie navrhovateľ. Navrhol rozsudok zmeniť tak, že návrhu na uplatnenie pohľadávky sa v celom rozsahu vyhovie, a že sa mu prizná náhrada trov odvolacieho konania. Ako dôvod uviedol, že dokazovanie v sporovom konaní je ovládané prejednávou zásadou, čo znamená, že súd vychádza len zo skutočností tvrdených účastníkmi a vykonáva len

tie dôkazy, ktoré účastníci navrhli. Súd neuvádza, ktorej zo strán vykonal dokazovanie „listinnými dokladmi“, alebo či tieto dôkazy vykonal na základe vlastného uváženia. Súd musí k otázke vykonávania iných, ako účastníkmi navrhnutých dôkazov, pristupovať vyvážene, aby nedošlo k narušeniu rovnosti strán v spore. Navrhovateľ predložil ako dôkaz svojich nárokov uplatnenú zmenku, ktorou, keďže táto spĺňa všetky formálne a materiálne náležitosti predpokladané zákonom č. 191/1950 Zb., dokázal jasne, úplne a zrozumiteľne svoje právo na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva. Voči forme a obsahu zmenky zo strany odporcu nebolo žiadnych námietok a preto neexistovala okolnosť, ktorá by odôvodňovala vykonávanie ďalších dôkazov nevyhnutných pre rozhodnutie vo veci. V danej veci súd mohol a mal rozhodnúť o práve na úhradu zmenkovej sumy a jej príslušenstva len z predloženej zmenky. Odporkyňa mohla na základe čl. 5 ods. 3, 6 Nariadenia vzniesť námietky voči zmenke. Ak tak neurobila, musia byť akékoľvek iné námietky odmietnuté, a to z dôvodu uplatnenia koncentračnej zásady konštruovanej v Nariadení. Súd samotný nie je legitimizovaný na to, aby postupom podľa § 120 ods. 1 veta prvá in fine O.s.p. vznášal námietky voči zmenke za odporcu. Ak tak súd učinil, ide o porušenie princípů kontradiktórnosti súdneho konania a rovnosti účastníkov konania. Súd z vlastnej iniciatívy, bez návrhov odporcu a bez legitímneho podnetu na ťarchu navrhovateľa vykonal dokazovanie, ktoré údajne preukázalo charakter odporcu ako spotrebiteľa. Odporca sa tejto obrany nedovoľoval, uplatnenú pohľadávku nerozporoval a svojím konaním ju prakticky uznal. Súd iniciatívne rozširoval okruh dokazovaných skutočností v tom smere, aby získal pre neho dostatočný podklad pre zamietnutie návrhu na uplatnenie pohľadávky. Uvedené správanie súdu je neprijateľné v právnom štáte, predstavuje výrazný zásah do práva na spravodlivý súdny proces, ktoré je garantované čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských a základných slobôd. Súdom uvádzané údaje nesporné skutočnosti neboli tvrdením ani jedného z účastníkov. Súd tieto údaje nesporné fakty vyabstrahoval z dokazovania, ktoré si sám navrhol. Odporca, ani navrhovateľ sa k týmto skutočnostiam nevyjadrili. Súd dospel k rozhodnutiu na základe aplikácie nesprávnych právnych predpisov, ako aj nesprávnej interpretácii príslušných právnych predpisov a práva Európskej únie. Predmetom konania je výlučne zmenka a nie iný záväzkový právny vzťah. Súd predovšetkým ignoroval § 17 ZŠZ, z ktorého vyplýva, že odporca vo všeobecnosti nie je oprávnený vznášať tzv. kauzálne námietky voči majiteľovi zmenky, ktoré vyplývajú z jej vzťahov s pôvodným majiteľom zmenky. Keďže tak v sporovom konaní nemôže činiť odporca, tým menej tak môže činiť sám súd. V tejto súvislosti odkázal na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5 Obo/3/2008 zo dňa 22.10.2008. Je síce prípustné za určitých okolností uplatňovať tzv. kauzálne námietky voči navrhovateľovi, avšak námietka musí byť vznesená zo strany odporcu a predovšetkým odporca v tejto situácii nesie dôkazné bremeno na preukázanie svojich tvrdení. Nie je prípustné, aby túto úlohu prevzal súd a suploval aktivitu odporcu. Súd porušuje poučovaciu povinnosť súdu prekročením § 5 ods.1 O.s.p.. Súd porušil ustanovenia o vykonávaní jednotlivých dôkazných prostriedkov, prihliadol na skutočnosti a dôkazy, na ktoré nebolo možné prihliadnúť, pretože nemali byť v sporovom konaní vedenom podľa Nariadenia vykonané bez návrhu. Poukázal v tejto súvislosti na rozsudok Najvyššieho súdu ČR zo dňa 22.8.2002 sp. zn. 25Cdo/1839/2000, kde pri rozhodovaní vychádzal z rovnakej právnej úpravy, aká je aplikovateľná aj v tomto konaní. Pokiaľ súd odkázal na Nález Ústavného súdu Českej republiky IV.ÚS 457/10 je dôležité uviesť, že vo veci, ktorou sa zaoberal Ústavný súd ČR, došlo zo strany odporcu k obrane - odporca vzniesol námietky voči zmenkovému platobnému rozkazu. Podobne aj v konaní PL. ÚS 16/12 ide o postup podľa skráteného konania, kde sa Ústavný súd ČR zaoberal návrhom na zrušenie § 175 O.s.p.. Vo veci navrhovateľ podal námietky voči zmenkovému platobnému rozkazu v rámci stanovenej zákonnej trojdňovej lehoty. Samotný zákon o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z. pripúšťa, aby na zabezpečenie svojich nárokov zo spotrebiteľského úveru bola vystavená zmenka. Limitovaná bola len výška zabezpečenia vo vzťahu k aktuálnej výške dlhu v čase jej vyplnenia. Z uvedeného vyplýva, že prípustné sú akékoľvek zmenky, akékoľvek doložky a zároveň aj blankozmenky s úpravou vyplnenia zmenky v dohode o vyplňovacom práve. Vyplýva to z formulácie § 4 ods. 6 zákona a spojenia „v čase vyplnenia“ zo slov „vyplnenú veriteľom“, z ktorej je zrejmé, že zákonodarca pripúšťa, že zmenky budú vyplňované dodatočne po vystavení, pretože inak by použil spojenie „v čase vystavenia“, resp. by vylúčil vyplňovanie zo strany veriteľa. Z uvedeného vyplýva, že dohoda o vyplňovacom práve nemohla byť neplatná a nemôže byť ani neprijateľnou zmluvnou podmienkou ani v prostredí spotrebiteľských úverov, pretože právna úprava explicitne pripúšťa používanie blankozmieniek. Z ustanovenia § 153 ods. 2 O.s.p. vyplýva, že vyhlásenie neprijateľnosti zmluvnej podmienky je prípustné, len ak ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. V tomto konaní sa prejednáva spor zo zmenky, a ak súd sám vykonal dôkazy spotrebiteľskou zmluvou bez možnosti navrhovateľa sa k ním vyjadriť, nie je možné uzavrieť, že ide o spor zo spotrebiteľskej zmluvy. V prípade, ak by výrok o vyhlásení zmluvnej podmienky za neprijateľnú

nadobudol právoplatnosť, stane sa tak záväzným pre účastníkov konania, aj predovšetkým pre orgány, teda najmä súdy. Súd zovšeobecňuje svoje tvrdenia, uvádza, že odporca v čase uzatvárania dotknutej zmluvy o úvere nebola schopná posúdiť zákonné dôsledky uzavretej dohody o vyplnení zmenky. V tejto súvislosti navrhovateľ odkázal na uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici zo dňa 28.11.2013 sp. zn. 43CoZm/18/2013. Navrhovateľ tvrdí, že je majiteľom zmenky na základe indosamentu a nie je účastníkom akéhokoľvek spotrebiteľského vzťahu. Zmenka je bez väd, ktoré by ju činili neplatnou, teda ide o platnú zmenku. Zmenka je samostatným abstraktným záväzkom, neakcesorickej povahy. Nie je možné ju spájať, či podmieňovať inými okolnosťami, než sú na zmenke uvedené Prvostupňový súd sa aplikáciou príslušných ustanovení o zmenke upravených v zákone č. 191/1950 Zb. vôbec nezaoberal a ignoroval predmet sporu.

V ďalšom odkázal na odôvodnenie uznesenia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 10Co/79/2013 zo dňa 5.9.2013, ktoré bolo vydané skutkovo a právne v zhodnej veci navrhovateľa, ako aj na uznesení Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 43CoZm/10/2013 zo dňa 21.11.2013.

Odporkyňa sa k podanému odvolaniu nevyjadřila.

Odvolačný súd preskúmal napadnutý rozsudok bez nariadenia odvolacieho pojednávania na neverejnom zasadnutí, a teda bez zopakovania, či dopĺňovania dokazovania vykonaného súdom prvého stupňa na pojednávaní. Právnym dôsledkom takého preskúmania napadnutého rozsudku je viazanosť odvolacieho súdu skutkovým stavom zisteným súdom prvého stupňa (§ 213 ods. 1, 3, 4, 5 a § 214 ods. 2 O.s.p.). Odvolačný súd však nie je viazaný právnym posúdením v preskúmvanej veci. V dôsledku toho v súlade s § 213 ods. 2 O.s.p. poučil účastníkov o inom možnom právnom posúdení veci. Na túto výzvu účastníci nereagovali.

Pri preskúvaní napadnutého rozsudku bol odvolačný súd viazaný dôvodmi podaného odvolania do tej miery, že nebol oprávnený tento rozsudok preskúmať z iných dôvodov, než ktoré boli výslovne uvedené v podanom odvolaní. Výnimku však tvoria vady konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 212 ods. 1, 3 O.s.p.). Po takomto preskúmaní napadnutého rozsudku dospel odvolačný súd k záveru, že odvolanie navrhovateľa je v konečnom dôsledku v podstatnej časti opodstatnené. Prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil, keď pri svojom rozhodovaní neaplikoval Nariadenie Európskeho parlamentu a Rady ES číslo 861/2007 zo dňa 11.7.2007, ani Zákon zmenkový a šekový číslo 191/1950 Zb. - ďalej len ZZŠ. Na takomto nesprávnom právnom posúdení veci nemení nič záver prvostupňového súdu, že nárokom uplatňovaným navrhovateľom zo zmenky podľa Nariadenia predchádzal nárok remitenta z úverovej zmluvy majúcej charakter zmluvy spotrebiteľskej.

Predmetom preskúvaného rozhodnutia je nárok zo zmenky uplatnený navrhovateľom na základe Nariadenia. Navrhovateľ ako právnická osoba so sídlom v Českej republike podal dňa 28.3.2013 na prvostupňovom súde návrh na začatie konania proti odporkyni s bydliskom na území Slovenskej republiky. K návrhu pripojil zmenku vystavenú dňa 4.2.2009 majúcu pôvodne náležitosti blankozmenky, ku ktorej vyplneniu došlo dňa 20.6.2009 a ktorej splatnosť podľa podaného návrhu nastala ku dňu 3.9.2009.

Prvostupňový súd tento návrh na predpísanom tlačive, spolu s tlačivom C na odpoveď odporcu, ako aj s prílohami návrhu na začatie konania, doručil dňa 27.12.2013 do vlastných rúk odporkyne. Odporkyni tak vzniklo v súlade s článkom 5 ods. 1, 2, 3 Nariadenia právo v lehote 30 dní po doručení tlačiva vyplniť časť II. vzorového tlačiva C na odpoveď a v prípade potreby poskytnúť všetky príslušné podporné dokumenty a zaslať ich späť súdu. Podobne odporkyňa mohla svoje stanovisko k návrhu zaslať v tejto lehote akýmkoľvek iným vhodným spôsobom. V tejto odpovedi mala právo uviesť všetky podľa nej dôležité dôvody, výhrady a námietky týkajúce sa podaného návrhu. Keďže odporkyňa toto svoje právo nevyužila a v stanovenej lehote 30 dní odpoveď nezaslala, jej právo „na odpoveď“ zaniklo a súdu vznikla povinnosť v súlade s článkom 7 ods. 3 Nariadenia vydať rozsudok o pohľadávke, a to na základe podkladov, ktoré mal k dispozícii.

Cieľom prijatia Nariadenia bolo zjednodušenie a zrýchlenie cezhraničného konania v spotrebiteľských a obchodných veciach s nízkou hodnotou sporu (bod 4 Preambuly Nariadenia). Cieľom takéhoto konania by malo byť zjednodušenie prístupu k spravodlivosti. Narušenie hospodárskej súťaže na vnútornom trhu pre nerovnováhu vo fungovaní procesnoprávných prostriedkov poskytovaných veriteľom v rôznych členských štátoch, viedlo k potrebe prijatia právnych

predpisov Spoločenstva zaručujúcich rovnaké podmienky pre veriteľov a dlžníkov v celej Európskej únii (bod 7 Preambuly Nariadenia). V záujme uľahčenia uznávania a vykonávania rozsudku, by sa mal rozsudok vydaný v jednom členskom štáte v európskom konaní vo veciach s nízkou hodnotou sporu uznať a byť vykonateľným v inom členskom štáte bez potreby doložky vykonateľnosti a bez akejkoľvek možnosti namietať proti jeho uznaniu (bod 30 Preambuly Nariadenia). Nariadenie upravuje cezhraničné spory aj vo veciach označovaných ako spotrebiteľské. Preto rozsah dokazovania a preskúmavala prvostupňovým súdom vo veciach, ktoré účastník, či súd označí za veci spotrebiteľské, musí sa riadiť Nariadením. To sa týka tak dokazovania, písomnej formy konania, podmienok, za ktorých sa nariadi ústne pojednávanie, či dodržiavania lehôt na vykonávanie jednotlivých úkonov. Len odvolacie konanie začaté odvolaním účastníka podľa článku 17 Nariadenia sa riadi Občianskom súdnym poriadku podľa z. č. 99/1963 Zb.. Týmto Nariadením Európskeho parlamentu a Rady (ES) sú súdy Slovenskej republiky priamo viazané (článok 249 Zmluvy o založení Európskeho spoločenstva).

V súlade s článkom 17 ods. 1 Nariadenia, Slovenská republika informovala Komisiu o tom, že na základe procesného práva Slovenskej republiky, bude možné v súlade s článkom 17 Nariadenia, podať opravný prostriedok „odvolanie“ (§ 201 a nasl. O.s.p.) na „krajské súdy“. Odvolacie konanie začaté odvolaním podľa článku 17 Nariadenia, sa uskutočňuje podľa procesného poriadku Slovenskej republiky (článok 19 Nariadenia), avšak len za podmienky včasného podania odpovede odporcom podľa článku 5 odsek 3 Nariadenia. Pokiaľ by odporca nedodržiaval skôr uvedenú lehotu a dôvody svojho nesúhlasu s rozsudkom by uviedol až v podanom odvolaní proti rozsudku, znemožňuje jeho predchádzajúca pasivita odvolaciemu súdu preskúmavať tento rozsudok z dôvodov uvedených až v podanom odvolaní.

Pre rozhodnutie súdov v preskúmavanej veci má zásadný význam bod 31 Preambuly Nariadenia, podľa ktorého „mali by existovať minimálne požiadavky na preskúmanie rozsudku v prípadoch, keď odporca nebol schopný pohľadávku poprieť“. Vychádzajúc z citovaného ustanovenia, ako aj z článku 7 bod 3 Nariadenia, má odporca, ktorý nevyužil svoje právo na odpoveď k podanému návrhu v stanovenej lehote 30 dní síce právo podať odvolanie proti rozsudku súdu podľa článku 17 Nariadenia, avšak v takom prípade môžu byť právne relevantné len tie odvolacie dôvody, ktoré uvádza článok 18 Nariadenia. Na iné odvolacie dôvody, ktoré by odporca uviedol prvýkrát až v podanom odvolaní, nie je možné prihliadať. Jedná sa o dôsledok koncentračnej zásady vyplývajúcej z uvedených ustanovení Nariadenia, o čom by mali byť účastníci poučení tlačíva „C“.

Uvedené články Nariadenia sú z hľadiska svojich účinkov čiastočne porovnateľné s nepredložením a neuvedením dôkazov a skutočností pred súdom prvého stupňa (§ 120 ods. 4 a § 205a ods. 1, písm. d) O.s.p. upravujúce taktiež koncentráciu dokazovania v konaní).

Skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvého stupňa, sú pri odvolaní proti rozsudku vo veci samej odvolacím dôvodom len za splnenia podmienok uvedených v § 18 Nariadenia.

Vzorové tlačívo C na odpoveď odporcu (článok 5 ods. 2, 3 Nariadenia) obsahuje poučenie, že ak odporca neodpovie do 30 dní, súd vydá rozsudok. Aj keď toto poučenie nie je natoľko prepracované, ako poučenie uvedené v § 120 ods. 4 O.s.p., poskytuje odporcovi informáciu (poučenie), že v prípade jeho nečinnosti bude vyhlásený rozsudok súdu na základe podkladov navrhovateľa bez ohľadu existujúce, no nepoužité dôvody na strane odporcu. Preto požiadavka „riadneho poučenia“ stanovená v § 120 ods. 4 a § 205 ods. 1 O.s.p. je splnená, pokiaľ bol odporca riadne poučený podľa článku 5 ods. 3 a článku 7 ods. 3 Nariadenia. V tejto súvislosti treba znova zdôrazniť, že konanie pred súdom prvého stupňa sa uskutočňuje podľa Nariadenia. Len v prípade, že Nariadenie neustanovuje inak, riadi sa konanie vo veciach s nízkou hodnotou sporu v prvostupňovom konaní procesným právom Slovenskej republiky. Prvostupňový súd je povinný viesť konanie podľa Nariadenia aj v prípade, že odvolací súd zruší jeho predchádzajúce rozhodnutie vo veci samej.

Pokiaľ odporkyňa nezaslala odpoveď súdu podľa článku 5 ods. 3 Nariadenia, mohla by vo včas podanom odvolaní proti rozsudku vo veci samej požiadať o preskúmanie rozsudku v podstate len z dôvodov uvedených v článku 18 Nariadenia. Prvým z nich je dôvod, že tlačívo návrhu na uplatnenie pohľadávky mu bolo doručené spôsobom bez potvrdenia o doručení do vlastných rúk, ako stanovuje článok 14 Nariadenia, pričom takéto doručenie sa

bez zavinenia odporcu neuskutočnilo v dostatočnom predstihu, aby si mohol pripraviť obhajobu. Druhým dôvodom je, že odporcovi zabránila vo vznesení námietky voči pohľadávke vyššia moc alebo výnimočné okolnosti bez zavinenia na jeho strane, avšak za predpokladu, že koná bez zbytočného odkladu.

Uvedený prostriedok procesnej obrany uvedený v článku 18 je obsahovo blízky návrhu na odpustenie zmeškania lehoty upraveného v § 58 O.s.p. Takýto návrh môže odporca podať kedykoľvek, pokiaľ nepodá odvolanie podľa článku 17 Nariadenia. Uvedenie akýchkoľvek iných dôvodov až v podanom odvolaní pri neuvedení niektorého z dôvodov z článku 18 je právne bezvýznamné. V prípade zmeškania lehôt na podanie odpovede odporkyňou vzniká súdu poučovacia povinnosť podľa článku 12 ods. 2 Nariadenia.

Ak však podala odporkyňa riadny opravný prostriedok podľa článku 17 Nariadenia, nemôže už z dôvodov uvedených v článku 18 dodatočne žiadať o preskúmanie rozhodnutia po nadobudnutí jeho právoplatnosti, pretože by podmienka bezodkladného konania a nedostatočného času na prípravu procesnej obrany, nebola splnená. Tento autonómny únieový prostriedok procesnej obrany môže odporca využiť aj vtedy, ak rozhodnutie už nadobudlo právoplatnosť a odporca ho buď nenapadol riadnym opravným prostriedkom podľa článku 17, alebo nemohol v rámci riadneho opravného prostriedku uplatniť dôvody uvedené v článku 18. Tento prostriedok procesnej obrany môže využiť výlučne len odporca. Pretože sa jedná o jeho procesné právo, musí ho súd o tomto práve poučiť v písomnom vyhotovení rozhodnutia pri poučovaní o opravných prostriedkoch.

Predmetom návrhu na začatie konania v danom prípade sú nároky zo zmenky uplatňované za podmienok uvedených v Nariadení. Nie je preto možné v tejto súvislosti aplikovať ustanovenia § 175 O.s.p. o zmenkovom platobnom rozkaze. Nie je však možné ani to, aby prvostupňový súd rozhodujúci o podanom návrhu, na ktorý odporca neodpovedal v lehote 30 dní, posudzoval uplatnené nároky zo zmenky v rozpore s podmienkami upravenými v zákone č. 191/1950 Zb. o Zákone zmenkovom a šekovom. To platí aj v prípade, keď vystaveniu zmenky predchádzala spotrebiteľská zmluva.

Zmenka je cenným papierom vydaným v zákonom stanovenej forme, ktorým sa určité osoby (zmenkoví dlžníci) zaväzujú majiteľovi zmenky zaplatiť v mieste a čase vyplývajúcom z listiny čiastku zmenkou určenú s tým, že ide o záväzky priame, bezpodmienečné, nesporné a abstraktné. Abstraktnosť zmenky sa prejavuje tým, že zákon neviaže vznik zmenkových záväzkov na žiadne iné okolnosti, len na splnenie formalít, ktoré predpisuje. Jedná sa o platobný záväzok, ktorý nie je viazaný na iné vzťahy, ktoré inak medzi výstavcom a remitentom o vlastnej zmenke nepochybne existujú. Aj keby dôvod vzniku zmenky bol na nej priamo vyznačený, nemá to nijaký vplyv na existenciu zmenkových záväzkov.

Pre rozhodnutie je dôležitý správny výklad rozsudku Súdneho dvora EÚ č. C-419/11 zo dňa 27.6.2012. Išlo o výklad článku 15 ods. 1 Nariadenia Rady (ES č. 44/2001 z 22.12.2000) o právomoci a uznávaní a výkone rozsudkov v občianskych obchodných veciach, upravujúceho právomoc vo veciach spotrebiteľských zmlúv. Toto ustanovenie bolo vykladané v súlade s § 76 ods. 1 zákona č. 191/1950 Zb., podľa ktorého, ak niet osobitného údaju, platí, že miesto vystavenia vlastnej zmenky je miestom platobným a zároveň miestom vystaviteľovho bydliska. Podstata prejudiciálnej otázky bola v tom, či právo vyplývajúce z vlastnej zmenky, ktorú uplatňuje remitent voči ručiteľovi, možno považovať za právo zo zmluvy v zmysle článku 15 ods. 1 Nariadenia č. 44/2001, t. j. právo zo zmluvy uzavretej spotrebiteľom. V prípade kladnej odpovede by mali právomoc rozhodovať v spore vo veci

rakúske súdy, keďže podľa článku 16 ods. 2 tohto Nariadenia, spotrebiteľa možno žalovať len na súdoch členského štátu, v ktorom má spotrebiteľ bydlisko. Taktiež sa súd pýtal, či právo vyplývajúce zo zmenky, o ktoré ide vo veci samej, možno považovať za právo zo zmluvy v zmysle článku 5 bodu 1 písm. a) Nariadenia č. 44/2001 (t. j. o právach v zmluvných veciach), napriek skutočnosti, že podľa českého práva je vlastná zmenka abstraktným cenným papierom, ktorý nemá zmluvnú povahu, hoci materializuje obsah zmluvy.

Súdny dvor v tejto súvislosti zaujal názor, že pojmy použité v Nariadení 44/2001 a predovšetkým tie, ktoré sú uvedené v článku 15 ods. 1 tohto Nariadenia (veci týkajúce sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom), predstavujú výnimku tak zo všeobecného pravidla právomocí uvedeného v článku 2 ods. 1 tohto Nariadenia, ktoré priznáva právomoc súdom členského štátu, na ktorého území má bydlisko žalovaný, ako aj z pravidla osobitnej právomoci v zmluvných veciach

uvedeného v článku 5 v bode 1 toho istého Nariadenia, podľa ktorého má právomoc súd podľa miesta zmluvného plnenia, ktoré je predmetom žaloby a ktoré bolo alebo má byť uskutočnené.

Podľa bodu 51 tohto rozsudku, na právny vzťah medzi remitentom a zmenkovým ručiteľom z vlastnej zmenky, ktorá bola vystavená v neúplnej podobe a bola doplnená neskôr, sa vzťahuje pojem „zmluvné veci“ v zmysle článku 5 bodu 1 písm. a) Nariadenia č. 44/2001. Z toho súčasne možno vyvodiť, že takýto právny vzťah sa neposudzuje podľa článku 15 ods. 1 Nariadenia 44/2001, a teda neide o „vec týkajúcej sa zmluvy uzavretej spotrebiteľom“.

Prvostupňový súd pri svojom rozhodovaní takmer úplne opomenul svoju povinnosť postupovať a rozhodovať podľa Nariadenia, keď predovšetkým nevyvodil dôsledky z nedodržania 30 dňovej lehoty odporkyne na podanie odpovede a z toho vyplývajúcej koncentračnej zásady.

Nie je možné súhlasiť ani s právnym názorom prvostupňového súdu, že spotrebiteľovi musí súd poskytnúť ochranu aj v prípade jeho pasivity (nedodržania lehoty podľa čl. 5 ods. 3 Nariadenia) pred neprijateľnými zmluvnými podmienkami, aj keď ide o práva zo zmenky. Zákon zmenkový a šekový podmieňuje o takmer všetky výhody proti obsahu zmenky námietkami emitenta. Na výnimky z tejto zásady poukážeme ďalej. Vytknuté nedostatky zmenky majú špecifické dôsledky uvedené v Zákone zmenkovom a šekovom. To platí aj v prípadoch absolútnej neplatnosti niektorej položky na zmenke.

Nie je súdom preskúmateľná ani výška postihového nároku na zmenkový úrok vo výške 0,25 % denne dojednaného na zmenke odo dňa zosplatnenia pôvodného kauzálneho úveru, pokiaľ jeho výšku výslovne a včas nenapadol odporca v podanej odpovedi k návrhu na začatie konania podľa článku 5 ods. 3 a článku 7 ods. 3 Nariadenia.

Majiteľ zmenky môže v prípade jej splatnosti požadovať len nároky výslovne uvedené v čl. I. § 48 ods. 1. Takto môže postihom požadovať, okrem iného zaplataenie zmenkových úrokov, pokiaľ boli dohodnuté. Jedná sa o úroky iné, než úroky stanovené priamo zákonom v § čl. I. 48 ods. 1 bod 2 ZZŠ, kde zákon priznáva majiteľovi zmenky aj právo na 6 % úrok ročne odo dňa splatnosti zmenky.

Zmenkový úrok upravený v čl. I. § 48 ods. 1 bod 1 ZZŠ je možné dojednať len v zmenke splatnej na videnie, alebo na určitý čas po videní (§ 5 ZZŠ). Toto právo prislúcha výlučne výstavcovi zmenky. Úroková miera musí byť výstavcom uvedená priamo v zmenke. Pokiaľ by sa tak nestalo, platila by úroková doložka za nenapísanú. Takto stanovený úrok beží od dátumu vystavenia zmenky, pokiaľ v zmenke nie je určený deň iný. Môže ním byť aj deň, v ktorý je majiteľ oprávnený vyplniť blankozmenku v súlade so svojím vyplňovacím právom.

Zmenkový úrok dohodnutý podľa § 5 ZZŠ nemožno porovnávať s mimozmenkovými dohodnutými úrokmi (§ 497 Obchodného zákonníka), či úrokmi z omeškania (napr. § 369 Obchodného zákonníka). Takéto mimozmenkové záväzky môžu síce platne existovať, avšak nestávajú sa súčasťou práv postihových. V prípade ich uplatnenia súčasne s postihovými nárokmi nie je možné sa dovolávať Zákona zmenkového a šekového. Ak však sú takéto mimozmenkové nároky uplatňované ako nároky podľa Nariadenia, musí súd pri rozhodovaní o nich aplikovať Nariadenie.

Z ustanovenia § 5 ZZŠ výslovne nevyplýva, dokedy sa zmenková suma môže takýmto spôsobom úročiť. Odpoveď nie je daná ani v článku I. § 48 ods. 1 ZZŠ.

Pojem zmenkový úrok a podmienky jeho dojednania vyplývajú z čl. I. § 5 a § 48 ods. 1.1 ZZŠ.

Podľa týchto ustanovení úrok (na zmenke splatnej na videnie alebo na určitý čas po videní), beží od dátumu vystavenia zmenky, pokiaľ nie je určený deň iný. U ostatných zmeniek (fixných a datazmeniek) platí prípadná úroková doložka za nenapísanú (čl. I. § 5 ods. 1 ZZŠ). Zmenka splatná na videnie (vistazmenka) je splatná pri predložení (čl. I. § 34 ods. 1 ZZŠ). Tento okamžik je pre vystaviteľa blankozmenky v čase jej vystavenia neznámy. Naproti tomu je u fixných zmeniek, či datazmeniek, splatnosť zrejmá už pri ich vystavení. Nič preto nebráni účastníkom, aby prípadné úroky zahrnuli priamo do zmenkovej sumy už pri vystavení zmenky. Úprava v čl. I. § 5 ZZŠ

poskytuje možnosť dorovnaní len zmenkám, ktoré majú neurčitú dobu splatnosti, teda aj vistazmenke vystavenej v preskúmvanej veci.

Výška zmenkového úroku musí byť v zmenke uvedená, a to od jej vystavenia. Preto úroková dološka je od jej napísania platná alebo neplatná. Pokiaľ obsahuje úrokovú mieru jednoznačne zakázanú, ide o dôvod zakladajúci právo dlžníka - vystaviteľa zmenky podať relatívnu námietku neplatnosti voči prvému majiteľovi zmenky, nie však voči ďalším majiteľom, ktorí zmenku nadobudli rubopisom (čl. I. § 17 ZZŠ). Výnimku začína súdna prax prijímať pri tzv. spotrebiteľských zabezpečovacích zmenkách, ale aj to len ako dôsledok námietky dlžníka.

„Námietka úžery je námietkou relatívnu, ktorú zmenkový dlžník môže uplatňovať len, ak mu patrí priamo proti tomu, kto právo žaluje“ (rozhodnutie Najvyššieho súdu Československej republiky 10720 - JUDr. František Vážny).

Súdna prax pripúšťa, že voči novému majiteľovi zmenky - indosátorovi môže dlžník spotrebiteľ túto námietku použiť tie len v prípade, že dlžník preukáže, že indosatár pri nadobúdaní zmenky konal vedome na škodu dlžníka. Vyplýva to z Nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. IV.ÚS 457/2010 zo dňa 18.7.2013. Avšak aj v tomto prípade, ako aj Nálezu Ústavného súdu ČR sp. zn. PL 16/2012 zo dňa 16.10.2012 predchádzala námietka dlžníka

Vyplnenie výšky zmenkovej sumy do blankozmenky síce v súlade s dohodou o vyplňovacom práve blankozmenky, ale v rozpore s § 4 ods. 6 Zákona o spotrebiteľských úveroch č. 258/2001 Z. z., nemá za dôsledok neplatnosť zmenky, resp. jej niektorej časti. Vyplýva to z odseku 7 uvedeného ustanovenia, podľa ktorej vzniká v takom prípade dlžníkovi len právo na náhradu škody.

Pokiaľ emitent si právo na náhradu takejto škody neuplatnil (ani vo forme protižaloby, započítacej námietky, či obrany), nemôže súd bez návrhu dotknutej osoby, k takémuto porušeniu zákona prihladať.

Vzhľadom k abstraktnému charakteru zmenky ako takej nie je pre rozhodnutie vo veci právne významné, že jej podpísaniu predchádzalo uzavretie spotrebiteľnej úverovej zmluvy.

Prvostupňový súd označil Dohodu o vyplnení zmenky za neprijateľnú zmluvnú podmienku podľa ustanovenia § 53 ods. 1, ods. 5 Občianskeho zákonníka, a to predovšetkým z dôvodu, že obsah dohody je neprimeraný, pretože žalovaný ako spotrebiteľ nemal možnosť ovplyvniť obsah Všeobecných podmienok poskytnutia úveru, táto zmluvná podmienka nebola individuálne dojednaná, spôsobuje značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech spotrebiteľa.

Tak, ako bolo konštatované, Dohoda o vyplňovacom práve, resp. jednostranne vyplňovacie prehlásenie vystaviteľa zmenky, zakladajú právo majiteľovi zmenky viaznuce priamo na zmenke a až do vyplnenia blankozmenky sú jej nevyhnutnou súčasťou. Čl. I. § 10 Zákona zmenkového a šekového priznáva v tejto súvislosti vystaviteľovi zmenky len právo namietat' nesprávne vyplnenú blankozmenku. Je neprípustné, aby súd bez akejkoľvek námietky zo strany dlžníka výslovne požadovanej zákonom dospel k záveru o neplatnosti Dohody o vyplňovacom práve k blankozmenke. Súčasťou spotrebiteľskej zmluvy, či jej súčasťou Všeobecných podmienok úveru, sa takáto dohoda stala výlučne len z dôvodu aktivity navrhovateľa. Tá nenechá nič na tom, že takáto Dohoda, či dokonca jednostranné vyplňovacie prehlásenie emitenta zmenky sú samostatným majetkovým právom, ktoré môže zaniknúť len svojím použitím. Keďže vyplňovacie právo môže byť dojednané aj ústne, či konkludentne, je možné namietat' len to, že obsah vyplňovacieho práva bol iný, než bol realizovaný.

Najvyšší súd SR v podobnej veci sp. zn.1Obdo V 43/2006 zaujal v rozsudku zo dňa 5.3.2009 jednoznačný názor. Pokiaľ pre rozpor so zákonom je neplatná zmenková zmluva, nie je daný dôvod, aby sa zmenka považovala za zabezpečovaciu. Zmenka v takom prípade nemá žiaden zmluvný základ. Takéto plané zmenky sú síce platné (ak spĺňajú zákonom požadované formálne náležitosti), avšak povinný sa môže plateniu takejto zmenky ubrániť námietkou nedostatku dôvodu pre použitie zmenky ako zmenky zabezpečovacej.

Výnimku z výlučnosti práva zmenkového dlžníka namietat' prípadné vady zmenky nie je možné vyvodit' ani z článku I. § 5 Zákona zmenkového a šekového. Podľa tohto ustanovenia úrok (na zmenke splatnej

na videnie alebo na určitý čas po videní) beží až od dátumu vystavenia zmenky, pokiaľ nie je určený deň iný.

Úročenie sa môže začať najskôr dňom vystavenia zmenky. Vystaviteľom zmenky môže byť určený aj neskorší deň, ako napríklad deň, ktorým sa dlžník dostal do omeškania podľa bodu 4 Všeobecných podmienok poskytnutia úveru so zaplatením dlhu v preskúmvanej veci. Jedná sa v podstate o deň, keď dôjde k zosplatneniu úveru pri použití terminológie uvedenej v § 560 Obchodného zákonníka. V preskúmvanej veci sa jedná o deň 16.1.2010.

Takto určený úrok stanovený doložkou na zmenke je právne prípustný len do splatnosti zmenky, t. j. do dňa predloženia vistazmenky na platenie dlžníkovi. Počnúc dňom splatnosti vznikajú majiteľovi zmenky priamo zo zákona nové postihové práva podľa čl. I. § 48 Zákona zmenkového a šekového, vrátane práva na 6 % úrok.

Pokiaľ by úrok stanovený podľa čl. I. § 5 mohol byť v zmenke určený až do zaplatenia zmenkovej sumy, boli by zmenky fixné a datazmenky výrazne znevýhodnené, keďže u nich po splatnosti zmenky vzniká nárok v rozsahu čl. I. § 48 Zákona zmenkového a šekového len na postihový 6 % úrok.

Deň splatnosti vistazmenky nie je na nej uvedený. Z podaného návrhu na začatie konania možno vyvodiť, že splatnosť zmenky nastala ku dňu od ktorého si navrhovateľ požaduje zákonný 6 % úrok. Majiteľ vyplnenej zmenky vie z nej zistiť, že má právo na dohodnutý úrok od vyplnenia blankozmenky a že mu tento úrok patrí do dňa splatnosti zmenky, t.j. do dňa jej predloženia na zaplatenie. Zo zmenky nevyplýva právo majiteľa zmenky na dohodnutý úrok za dobu od splatnosti zmenky až do zaplatenia.

Právnym dôsledkom takto vystaveného dohodnutého zmenkového úroku je, že z takejto zmenky nevzniká jej majiteľovi po dni splatnosti zmenky (19.3.2010) okrem zákonného 6 % postihového úroku ročne nárok aj na dohodnutý úrok. Takýto dohodnutý úrok by z hľadiska svojho účelu mal blízko k úroku z úveru (§ 497 a § 502 ods. 1 Obchodného zákonníka).

Aj v tejto súvislosti vystávala otázka, či súd môže v prípade pasivity účastníka k takémuto výkladu obsahu zmenky prihliadať ex offa. Odvolací súd je toho názoru, že to je možné a to hneď z dvoch dôvodov:

Závázky vyplývajúce z vyplnenej zmenky sú priame, bezpodmienečné, nesporné a abstraktné.

Remitent ako prvý majiteľ zmluvy a o to viac indosant ako ďalší majiteľ, ktorý nadobudol už vyplnenú zmenku (ako v preskúmvanej veci) majú v rukách spravidla len listinu zmenky, v ktorej každé slovo má svoj význam a účel. O existencii väd oprávňujúcich vystaviteľa zmenky (emitenta) na vznesenie námietok relatívnych, kauzálnych, ale aj absolútnych, sa môže majiteľ dozvedieť len v prípade, že vystaviteľ zmenky takúto námietku v súdnom konaní uplatní.

Vychádzajúc z tejto zásady môže súd ex offa prihliadať len k vadám zistiteľným z textu samotnej (už vyplnenej) zmenky, kde sa nejedná o prejav vôle vystaviteľa zmenky, ale o vadu spochybňujúcu samotnú existenciu zmenky či niektorej jej doložky. Jedná sa napríklad o chýbajúci podpis vystaviteľa zmenky, či o podpis, ktorý nie je vlastnoručný (§ 40 ods. 2 Občianskeho zákonníka), o zmenku ktorá neobsahuje platobný príkaz, o zmenku s niekoľkými platobnými miestami, či o chýbajúce označenie, že sa jedná o zmenku (čl. V. § 1 Zákona zmenkového a šekového).

Preskúmať správnosť aplikácie písomnej Dohody o vyplňovacom práve či správnosť výšky dohodnutého zmenkového úroku uvedenej už pri vystavení zmenky, je možné len na základe námietky (či inak prejavenej včasnej formy nesúhlasu) dlžníka.

Súd je však oprávnený ex offa prihliadať na to, že zmenkový úrok (v danom prípade 0,25 % denne) bol dojednaný len do splatnosti zmenky, a teda nie až do zaplatenia zmenkovej sumy, ako si to uplatňuje navrhovateľ v preskúmvanej veci. Každému dlžníkovi či majiteľovi vistazmenky, v ktorej bol doplňovaný dátum splatnosti dojednaného zmenkového úroku, musí byť pri jej predložení na platenie zrejmé, že takto dojednaný úrok patrí majiteľovi zmenky len za čas do splatnosti zmenky. Preto aj v preskúmvanej veci zo zmenky nevyplýva, že by sa zmenkový úrok mal platiť až do zaplatenia zmenkovej sumy. Vychádzajúc

z doposiaľ vykonaného dokazovania navrhovateľovi ako majiteľovi zmenky patrí dohodnutý zmenkový úrok 0,25 % denne za obdobie odo dňa vylnenia blankozmenky do dňa splatnosti zmenky.

Navrhovateľ sa teda domáha zaplatenia niečoho, čo nevyplýva zo zmenky a čo nie je postihovým právom podľa čl. I. § 48 ods. 1 Zákona zmenkového a šekového. Uplatňovanie tohto ďalšieho nároku za obdobie od 19.3.2010 navrhovateľ právne a skutkovo nezdôvodnil napriek výzve odvolacieho súdu (§ 213 ods. 2 O.s.p.).

Z vyššie uvedených dôvodov, predovšetkým nesprávneho právneho posúdenia veci a konania súdu, ktoré nebolo v súlade s Nariadením, odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok v časti o zamietnutí návrhu na zaplatenie zmenkového úroku 0,25 % za obdobie od 19.3.2010 do zaplatenia a v prevyšujúcej časti, napadnutý rozsudok v súlade s § 221 ods. 1 písm. f/, h/ O.s.p. zrušil a vec vrátil súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

V novom rozhodnutí vo veci samej rozhodne prvostupňový súd aj o náhrade trov tohto odvolacieho konania (§ 224 ods. 3 O.s.p.).

Toto rozhodnutie prijal odvolací súd Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.